

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

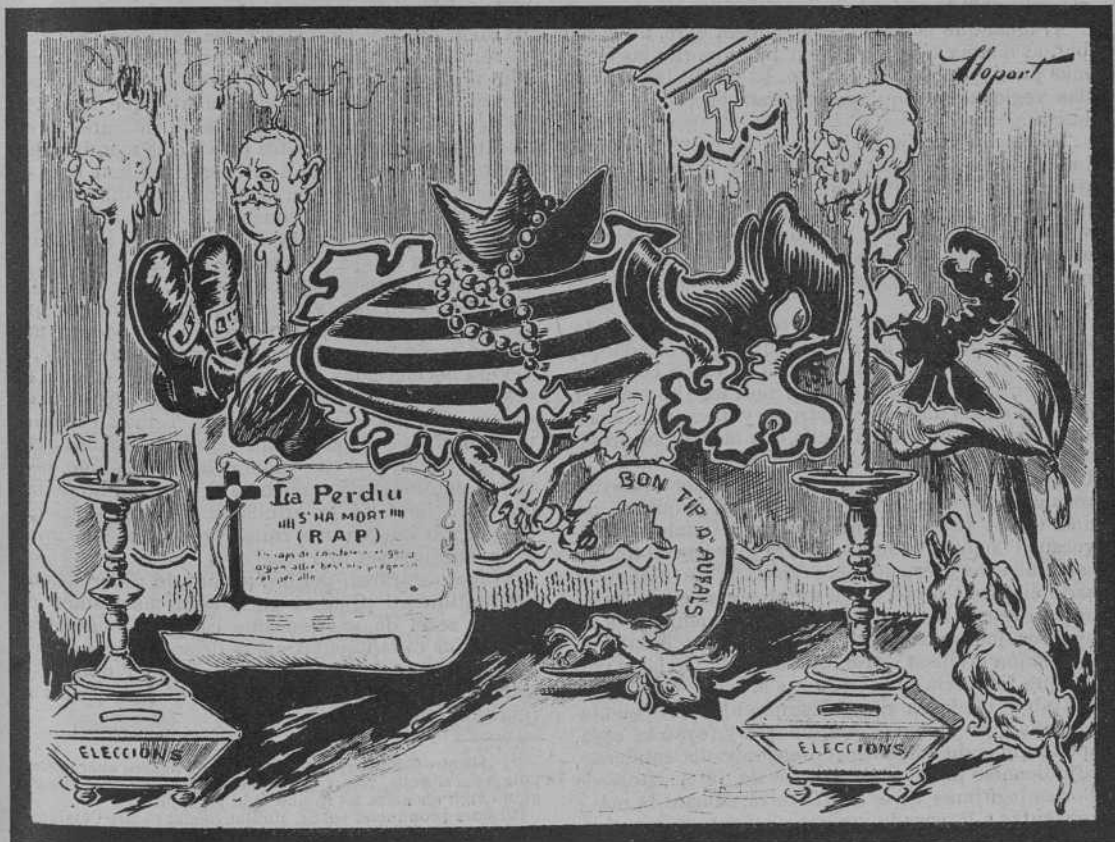
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

EL MORT DE LA SENMANA

La Perdu de cos present.

CRÓNICA

DIUMENJE á la nit, al coneixers el resultat definitiu del escrutini de las eleccions de Diputats provincials, deya un amich meu, fent un gran sospir:

—¡Ay!... ¡Al últim un hom respira!

Es d'advertir que al amich *respirador*, en lo atenyent al interès personal, res li anava ni venia de las tals eleccions, puig ni era candidat, ni crech que 's proposi serho may, ni espera cap empleo, y com á polítich, á penas si es republicá platónich.

Y no obstant, al alsár-eli, respirant fort, la post del pit, donava mostrás de la mateixa satisfacció qu' experimenta 'l qui tot d' una se sent lliure de un pés que l' oprimia.

—Si, noy—va afegir,—feya tres anys que m' ofegava. La perdigotada se m' havia assegut al damunt y no 'm deixava viure. Ab las sevas fanfarronadas, ab la seva petulancia, ab las sevas pretensions, ab aquell afany de dominarho tot de que alardejavan sempre, y ab aquella mala costum que havian contret de denigrar y menysprear per sistema á tothom que no sigués de la seva clica, se m' havian fet tan insoportables, que si no que aquí hi tinch fondament clavadas las arrels de la familia y de l' amor á la terra que m' ha vist naixer, m' hauria trasplantat, emigrant de Barcelona. Mes á la fi, avuy respiro... ¡Quin gust dona respirar tant bé!

.

Verdaderament, l' amich á qui 'm refereixo 's babejava, aspirant á plé pulmó las ratxadas d' ayre sanitos que acabava de brollar de las urnas electorals, després de haverse anat formant en la conciencia del poble barceloní.

Al igual que la tramontana, aquest ayre, ab el seu buf, al mateix temps que se n' ha emportat las miasmas pestilents del caciquisme, ha desfet las nuvoladas regionalistas qu' enterbolian el cel de Catalunya.

Del caciquisme ja no 'n queda ni rastre: el poble barceloní ha destruhit ab má ferma 'ls focos de pestilencia que produhían aquesta malura, que sols pot campar en els pobles desidiosos ó que careixen de voluntat. Dels núvols regionalistas que s' havian anat acumulant á forsa d' equivochs, no 'n quedán més que quatre filagarsas escampadas en els últims confins del horitzó.

A la llum del sol que brilla com may espléndida, se veu ara ben clar lo qu' era aquella nuvolada que algúns creyan tan amensadora. L' havia comensada á formar 'l disgust públich, molt legítim per cert, després de las últimas catástrofes y davant de la persistencia dels homes públichs, que las havian provocadas, en seguir mangonejant el govern de la nació. D' aquest estat dels esperits, certs elements havian tractat de aprofitarse'n pera dominar, ja que no podian en tot' Espanya, quan menos á Catalunya. Invocant l' amor á n' aquesta terra que sentim tots els cataláns sens excepció, pero tractant de monopolisar-lo en profit propi, feren un gros agabell de forsas heterogéneas. De las ideas, dels sentiments, dels interessos que naturalment divideixen als homes en tot el món civilisat deyan que no se 'n havia de parlar: que tot havia de sacrificarse al bé de Catalunya.

Y ab el bé de Catalunya sempre als llabis, alentavan una gran ambició dominadora y feyan la seva, apoderantse de totas las representacions catalanas, adjudicantse patents de homes de bé y títols de glorias legítimas de la nostra terra; donant la má y apoyantse á la vegada en els elements més antipá-

tichs de la burgesia explotadora y del ultramontanisme clerical, que per sí sols no haurian surat may en aquesta terra clássica de las aspiracions progressivas.

Aquesta era la seva obra. Explotar l' amor instintiu que sent tot catalá per la seva terra natal y fer d' aquest amor l' arma de las sevas ambicions personals y dels seus odís insensats contra 'ls qu' estimém cent cops més qu' ells á Catalunya, per lo mateix que no la volém veure may ni reaccionaria, ni clerical, ni exclussivista, ni tancada al afecte y á la bona correspondencia ab el resto de la nació espanyola.

Parodiadors esquitits, en sos procediments, del nacionalisme francés, ni tan sols podían alegar en favor seu certa grandesa que distingeix l' aberració dels nostres vehins d' enllá del Pirineu. Al fi 'ls nacionalistas volen una Fransa poderosa y respectada: mentres qu' ells limitan sas aspiracions á una Catalunya contreta, aislada, tancada en un egoisme mesquí... á una Catalunya sols per' ells y feta á la seva imatge.

Y aixó no podia ser, baix pena de l' anulació inevitable de Catalunya dintre d' Espanya.

.

Afortunadament s' ha anat asserenant la conciencia perturbada de un bon número de barcelonins, en un principi, disposats á seguirlos, puig creyan de bona fé que pels mals de la patria no hi havia altre remey que 'l regionalisme, ni millors metjes per' aplicar aquest remey que 'ls perdigots.

A la fi 'ls han comensat á conèixer á n' aquests doctors petulants, que á tot arreu hont s' han introduhit no hi han portat altra ciencia que las sevas infulas inaguantables. Els han vistos al *Ateneo* trayent de aquella corporació científica y literaria la vida intelectual, que si aquest any ha rebrotat, no ha sigut per ells, sino mercé als esforços dels seus adversaris. Els han vistos á las Corts de la nació, fent una especie de *separatisme parlamentari*, es á dir: deixant desatesa la representació que Barcelona 'ls hi conferí, en totas las qüestions de carácter general que afectan al nostre país y á la mateixa Barcelona. Els está vehent á la Casa Gran fent obra de desgabell y de desordre: maquinant un día el negoci del arrendament dels consúms, molestant un altre día als gremis, creant tot' hora empleos nous, colcant amichs á dojo y posantse en tot y per tot al nivell dels desacreditats caciquistas.

Els que aixó han vist se n' han separat: els que se 'n vajin adonant en lo successiu no podrán menos de secundar aquest moviment de disgregació.

Pera las eleccions del diumenje contavan com de costum ab una bona organizació, perque disposan de diners abundants pera montar-la. Tenian el famós diccionari dels electors, un personal escullit pera tots els serveys, el casi monopoli del teléfon, bicicletas, automóvils y carruatjes á desdir... ho tenían tot; pero 'ls faltá lo principal: electors suficientes pera seguir imponente, com en més ó menos grau, s' havian imposat fins ara.

¡Quánt de treball perdut! ¡Quánt de diner derrotat inútilment! ¡Quánta xarrameca malgastada en aquella serie de *metings* que cada día bombejava *La Veu de Catalunya*! ¡Quánt de sofismes malbaratats, pera guanyarse las simpatias de l' opinió en tota la seva gamma: desde el negre clerical fins al roig anarquista! (*)

(*) «Dintre 'l nostre programa hi caben fins los anarquistas, puig, com aquests, volém la perfecció dels obrers pera que puguen exigir als amos tot lo que 'ls hi pertogu.»
(Discurs pronunciat pel Sr. Montanyola al Centre Catalunyá de Sant Martí, segons l' extracte de *La Renaixensa*.)

¡MALAGUANYAT GASTO!

—Per lo que 'ns ha servit, ja 'ns el podríam vendre al Encant aquest Diccionari.

Tot, tot s'ho ha emportat en un moment el buf de la tramontana popular. Avuy, que 'l cel està seré sabém lo que Barcelona pensa, lo que Barcelona vol. Ben clar va dirho diumenje.

Al caciquisme fill de la corrupció política dels partits turnants, sols hi ha un medi efícaç y ràpid de destruirlo, y aquest medi consisteix senzillament en acabar ab las institucions íntimament connaturalisadas ab el torn dels partits, lo mateix avants que després del desastre. Barcelona aixís ho ha vist y aixís ho ha proclamat ab tota franquesa. Mentres ha parlat en regionalista, ningú en el resto de Espanya ha entés la seva veu: parlant en republicà l'entendrà tothom.

Si 'ls regionalistas de bona fe volen, com diuhen, la rēgeneració del país, ja saben hont tenen el seu lloch. La majoría del cos electoral barceloní diumenje va acotarlo: en las eleccions próximas de Diputats á Corts y de regidors l'anirà aixamplant. Qui estimi á Catalunya redemptora d'Espanya que hi vingui, que será sempre ben rebut.

Ara, en quant als aixerits que buscavan la satisfacció de las sevas concupiscencias prenent peu del regionalisme, quédinse á plorar sobre la ruina de las sevas ilusions desfetas.

Ab el nom de católica-regionalista varen donar á última hora la candidatura derrotada. Pensin que com á católichs, ja que no com á regionalistas, sempre 'ls queda un consol:

El d' encomenarse á Deu.

P. DEL O.

PROBLEMA

¿Qué 'n faig de possehirne per esposa
uns ulls d'estels d'hivern y uns llabis roigs
unas galts grassonas, finas, sanas
y un cor que sols palpita pel meu cor?

¿Qué 'n trech de sostenir dolsos coloquis
passejant pel jardí, tots dos ben sols
al caure d'una tarde, suau, hermosa
quan el sol va ponentse poch á poch?

¿Qué 'm resulta escoltá aucellas parleras
que 'ns donan arguments *refiladors*
obrintnos el portal de la esperansa
que al palau dona pas de la ilusió?

¿Qué 'n trech de despullar clavells y rosas
perque fassin mes *sembra* ab sos olors?
¿Qué 'm dona 'l manejar la ruixadora
per l'amplíssim passeig que aixeca pols?

¿De qué 'm cura englutir menjars sabrosos
y fruitas primerencas del meu hort
si en tot lo que are he dit ¡quanta impostura!
de vritat *verdadera* no n'hi ha un moti...

J. COSTA Y POMÉS

DESPRÉS DE LA BATALLA

GALERÍA D' ELECTORS

I

LLEÓ FARRENY Y DEGOLLADA, *ex-voluntari de Cuba, ex-president de un monte-pío y, en mitj de tot, excelent subjecte.*

—¿Per qué hi anat á votar?... ¡Vaya una pregunta! Perque l'exercici del sufragi més que un dret es un deber; perque la salvació d'Espanya exigeix el concurs de tots els homes de bona voluntat y perque ab el preu á que s'han posat els queviures convé que d'una manera ó altra demostrém als que manan el nostre descontent.

Per tots els camins se va á Roma. ¿Qui 'ns diu que per la Diputació Provincial no anirém á la regeneració del país?

En aquestes eleccions hem tret sis diputats; en unas altres ne traurém siscent; en las que vinguin potser sis mil. ¿Els sembla si se 'n poden fer de cosas ab sis mil diputats provincials, units, sans y robustos?

II

BENET SIMOLSA, *rentista y home d'ordre de naxensa*.

—Si m' ho hagués dit un altre, l' ase 'm flich si 'm deixava pescar. La meva máxima sempre ha sigut la mateixa: cadascú á casa seva y qui tingui mals de cap que se 'ls passi, que per cuydarse de governar ja hi ha l' autoritat.

Pero 'l confessor m' ho va demanar, y á n' ell no li puch negar res. Va dirme que convenia anar á votar pel bé de la patria; que de no ferho la causa del ordre corria perill; que 'l triunfo dels altres seria la senyal del desquiciament social...

¡La senyal del desquiciament!.. Com qui diu, el cupó sense pagar... Es clar... ¡Ves qui es que no vota, sentint aixó!..

III

PAU PI Y POCH, *corredor de pólvora y demés productes explosius*.

—¿Jo? Es lo que més lluny tenia del pensament, l' anar á votar. No hi creh en aquests procediments platónichs. Fa vinticinch anys que freqüento las urnas, y sempre ho veig tot de la mateixa manera.

¡L' Ardid es el que m' ha desencaminat! Un vespre vaig anar á un *mitin*, vaig sentirlo enrahonar y desseguida vaig dir m'ho: Aquest home té rahó.

No sé qué ho fa; pero digni lo que digui, sempre trobo que té rahó l' Ardid.

Si ell hagués dit: No hi aneu, jo no hi hauria anat; pero va dir: Aneuhi, y, naturalment ¿qué havia de fer un hom?

IV

RAMÓN NOVELL, *fadrí sabater y pare de familia, bastant numerosa*.

—Hi he anat, no més que per fer la guitza á al amo.

El dissapte, á l' hora de plegar, vé y m' diu: —Demá no 't descuydis d' anar á votar. —¿Jo? —Sí, tú. —Pero si ni sé ahónt me toca anarhi! —Jo sí que ho sé. Té: aquí tens la candidatura y l' apuntació del teu colegi. Ara que votis aquesta ¿eh?, no la cambibis. —

¡Ja t' ho darán si votaré aquesta!

A primera hora 'm presento á l' secció, demano á la porta una candidatura de las verdas y allí va. ¡Voto de Ramón Novell!..

Y ara que vinguin els amos fent coaccions.

V

ANGEL COLOM, *fideuher y soci de la «Protectora dels animals»*

—Ben clar vaig dirli quan va comunicarme que 's presentava candidat. —Si vosté surt elegit, ¿prohibirá l' entrada de las pastas extranjeras? —Sí. —¿Privará als carreters de pegar bárbarament á las bestias? —Sí. —¿Decretará l' abolición de las corridas de toros? —Sí.

No vaig volguer saber res més.

—Conti ab el meu vot.

La dona 'm deya que no me l' escoltés; que avans de l' elecció tots se 'n van en promesas y després no 'm compleixen cap; que me 'n enduria un desengany...

Jo, ferm que ferm. Vaig anar á votarlo.

Lo mal es que no ha sortit elegit, y ara no puch saber si la dona ho endavinava ó no.

VI

VÍCTOR PLA, *sombrerer ab botiga oberta*.

—El tenir establiment porta molts compromisos, y en temps d' eleccions encare més.

Un parroquí 'm deya que jo havia de votar la candidatura regionalista.

Un altre volia que votés la republicana.

Un altre 'm demanava que dongués el vot á la conservadora.

Tres parroquians, tres opinions diferentas. ¿Com arreglarho per complaur'els á tots?

No 'm va quedar més remey que fer una cosa. ¿Quants diputats s' han d' elegir? vaig dirme. ¿Tres? Agafo un paper, hi poso 'l nom d' un republicá, el d' un regionalista y 'l d' un conservador, y *tutti contenti*.

VII

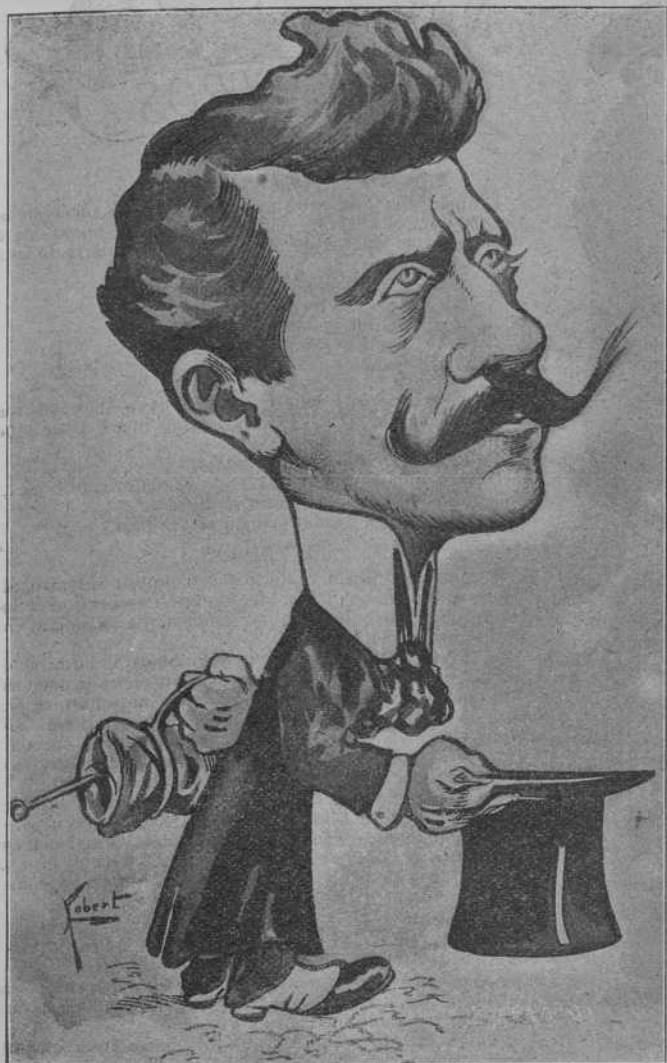
BONIFACI PASTADAGNUS, *llauner, estatura regular*,

CASSA FRESCA

—Té, noya: una *perdiu* que acaba de morir d' una perdigonada de vots. Fesla en such.

AUCELLS DE PAS

Ermete Zacconi.

barba regular, ulls regulars, cara regular, color «sano»

—Sí, senyors; jo també he votat. ¿Cóm? ¿Per qué? ¿Per qui? No sabria dils'hi.

Com qu'era diumenge y no 'n feyan pagar res, xano xano vaig deixarme caure al meu colegi.

Arribo á la porta y te m'hi veig tres ó quatre homes que repartían candidaturas.

Agafa la primera que 'm donan, sense mirar qué deya; me 'n entro cap endins, la entrego á un senyor que seya darrera d'una taula, y ja está.

Vol dir que á horas d'ara, en realitat no sé si hi guanyat ó si hi perdut.

A. MARCH

SORPRESAS

Sé qu'hi ha un jove que t'adora
qu' es amich de fer tiberis,
y que d'apellido es Peris
que torno prompte senyora.

Per quina rahó 't faig gracia?
veyam si 'm contestas, nina,
per quina rahó, per quina
ves á qualsevol farmacia.

Lo teu pare no reiosa
en moure á ta mare brega
fins la maltracta y la pega
pels subaters es gran cosa.

Hi ha un forner qu' encar fa festa
puig no pasta y, natural,
necessita personal
uns quants músichs d' una orquesta.

Son personas molt discretas
y amables los teus parents,
puig qu' ab mi han sigut a-téns
ordres d' aná' á fer... pessetas.

M. CARBÓ D' ALSINA

LLIBRES

NATURA per JHON RUSKIN.—Tradució catalana de CEBRIÀ DE MONTOLIU.—Constituïx aquesta obra una colecció ó aplech d' estudis y descripcions de las bellas naturals, trets de las obras del célebre escriptor inglés. En ellas va escamparlos: reunits forman un tot homogeni.

Ruskin, poeta, naturalista y sociòlech possehia un gran talent de percepció y una facultat especial expressiva, que dona á sos escrits un notable caràcter d' originalitat. La Naturalesa la veyu com ningú; per ell no tenia secrets; si secret pot nomenarse lo qu' está patent á la vista, pero que no logra descobrir tothom, perque no tothom posseïx la deguda penetració.

Dona gust deixarse guiar per un talent tan clar y expert y embadalirse, com ell s' embadali, en la contemplació de la Naturalesa; esplayarse en l' immensitat del firmament y en la magestat de las montanyas; entrar en íntim colòqui ab las pedras, ab l' aygua, ab las plantas y las flors, fruhir els contrastos del camp y dels poblats. La poesia de Ruskin es encomenadissa y ennoblidora, serena y sincera.

Tenim, donchs, per un excelent servey en pro de la cultura y la educació del esperit la divulgació de l' obra del gran mestre, posant en situació de admirarlo, traduït al catalá, als desconexedors del idioma inglés.

Tant el Sr. Montoliu com l' empresa de «Jovenut», se fan dignes de un calorós aplauso.

MANUAL DE NOVELLS ARDITS, vulgarment apellat DIETARI DEL ANTICH CONSELL BARCELONÍ.—Volum desé.—L' Ajuntament de Barcelona continúa donant anualment á l' estampa un volum de documents històrics d' entre 'ls inédits que conserva en el seu Arxiu. L' acort de procedir de aquesta conformitat se va pendre deu anys enrera, es á dir quan encare no hi havia regionalista que formessin part de la corporació municipal, y es digne de gratitut per lo molt que contribueix á donar á coneixer la vida interna del famós Consell de Cent. El Manual de novells ardits es un dietari curiosíssim, plé de datos, noticias y detalls, que á pesar del temps transcorregut conservan tota la frescura de la ingenuitat.—El volum desé conté las gestas compresas entre 'ls anys 1621 y 1631. Deu anys d' historia municipal, en vigílias dels grans aconteixements que havían d' esclatar en 1640, ab l' anomenada guerra dels Segadors.

ECOS ELECTORALS

—¿Ja heu votat els candidats que us vareig recomenar?
—Sí, pare; quatre vegadas.

—¿Cóm es qu' en aquest colégi no més hi han entrat divuyt votants y ara al fer l' escrutini resultan cent setanta tres vots?
—Dispense V., pero yo no soch d' ese distrito.

QUÍMICA AGRÍCOLA por el DOCTOR CASIMIRO BRUGÉS y ESCUDER.—Forma part dels Manuals Enciclopédichs Gili, y es un tractat senzill clar y metódich de lo que podríam dirne l' alimentació de las plantas.

Comprén quatre parts: la primera 's refereix á l' atmósfera; la segona, á la terra de cultiu; la tercera á la planta y la quarta y última als abonos, els quals están subdividits en absoluts y relatius. Cada una de aquestas materias está tractada ab verdader coneixement, de manera que 'l Manual de Química agrícola resulta de verdadera utilitat á tots quants se dedican al conreu de la terra.

RATA SABIA

ROMEA

Diumenje se donarán tres representacions successivas de *Els Vells*: l' una á las deu del matí y las otras dos á dos quarts de quatre de la tarde y á dos quarts de nou del vespre.

¡Pobres actors, quins tropells!
Pro aixó respón á la idea
de que 'ls cómichs de Romea
fent *Els Vells* se fassin vells.

TÍVOLI

L' Alegría ab els seus clowns se 'n va anar; y s' ha possessionat del Tívoli l' Entussiasme per l' Utor y la Giudice ab *L'Africana*.

Tira peixet Manolo ¡quína ganga!
D estivador feyas avants y d' estivador continúas...
sols que ara estivas centenars de duros.
Per molts anys y salut y bona veu hi haji.

NOVEDATS

El públich al últim va decidirse á omplir el teatro, al veure l' anunci del *Otelo*, tan viu era l' recort que de la interpretació de aquesta obra immortal havia deixat en Zacconi á Barcelona.

Y 's reproduhí com no podía menos l' admiració del públich convertintse en entussiasme en las situacions culminants. No en va 'l famos actor ha acumulat en aquesta obra tot l' esforços de qu' es capás: els detalls ab que l' enriqueix ratllan en la prodigalitat. En Zacconi que té la costum de *subrallar*, está en la gran creació shakesperiana dintre del seu element.

No podém ocultar que nosaltres preferiríam un art mes sobri y sobre tot que smagués l' estudi previ; pero prenent lo que 'n Zacconi 'ns dona hem de reconeixer que dintre de la seva especial escola, no hi ha ni hi pot haver qui 'l superi. El seu *Otelo* es senzillament assombrós.

En el drama d' Ibsen *Spettri* interpreta l' Oswald, donant la preferencia al aspecte fisiológich del tipo.

Aquell procés de un' ataxia progressiva que acaba en la imbecilitat, no pot presentarse sobre las taulas ab un realisme y una nimietat mes horripilants.

Sembla talment una interpretació feta exclussivament pera despertar l' interés dels metjes. Y no obstant, el públich hi posa tota l' atenció y mes de una vegada l' espectador profa en materias de Medicina, sent l' estrabada del sistema nerviós.

Dilluns ab *Animas solitarias* alcansá l' Ermete un de sos éxits mes merescuts.

Y aixó que al teatro hi havia poca gent.

Per *ánimas solitarias* las de un públich, com el nostre, que ara que tenim un gran actor á Barcelona, deixa de honorarlo, com deuria, cada nit, ab la seva presencia.

Dimars el *Teatre intim* posá en escena la tragedia de Sófocles, *Edip, rey*.

Aixó té l' modernisme: sempre en busca de novetats, de una gambada arriba al Teatro de l' antigua Grecia. Si lo vell no pot ser nou, en certas ocasions resulta una verdadera curiositat.

Y ho ha sigut la representació d' *Edip*.

Lo primer que s' ha de agrahir als del *Teatre intim* es que hajan fet tan gasto y de una manera tan desinteressada. La decoració dels Srs. Moragas y Alarma es espléndida, els trajos son un modelo de propietat y de bon gust.

Ab aquests elements la representació va convertirse en una serie de quadros al viu hermosíssims.

No sé si per culpa dels traductors, que no dominarán ab prou flexibilitat la llengua de Mossén Cinto, ó si per

mor dels cómichs, que tenen una prosodia detestable y pronuncian sempre ab aspresa, apoyant la frase en el gargamelló, el valor literari de la tragedia grega casi 's va perdre tot. En cambi l'efecte plástich sigué immillorable... encare que 's troba un xich extrany y fins arriba á cansar la mímica muda de la comparsaria, que sembla talment mecánica.

L'obra sigué molt ben rebuda pel públich escullit que omplia 'l teatre.

A continuació fou representada la comedia de Molière *El casament per força*, encaixada en una decoració que té un gran sabor d' época, deguda á n' en Vilumara.

També la traducció adoleix de pobresa y adotzenament en el llenguatge, si bé la salva lo graciós del assumpto y las xistosas ocurrencias de que apareix esmaltada, fillas del ingeni viu del immortal comediógrafo.

Diumenje á la tarde, según y últim *Concert Vidiella Ribera*, ab un programa escullit, y tan atractiu com el del primer.

Res tindrà, donchs, d' estrany, que *Novedats*, diumenje á la tarde, s' ompli á vessar.

CATALUNYA

Aixís com no 's concebeix un personatge célebre sense que vaji per las capsas de mistos, no hi pot haver un obra d' éxit, sense la seva corresponsent parodia.

La de *El puñao de rosas*, se titula *El cuñao de Rosa*, quals autors segueixen potser una mica massa servilment l'obra original, limitantse sols á cambiar el medi ambient en que 's mouhen els personatjes.

Deixant aixó apart, la parodia está dialogada ab bastanta gracia y amanida ab xistes groixuts d' aquells que fan sortir las riatladas pel broch gros.

GRANVÍA

Després de la curta campanya de la companyia de vers, tenim de nou en aquest teatre una *troupe* sarsueleira del género xich, realçada de més á més ab la presència de la sandanguera Belén.

¡Quanta rahó tenfa aquell que deya:—Las cosas cauhen sempre del costat á que s' inclinan!...

N. N. N.

ELS NOUS SEGADORS

(AB MÚSICA DELS VELLs)

Els *segadors* de «La Veu»
no son pas lo que á molts sembla,
si un dia poden fe 'l feix,
ja s' haurá acabat la gresca.

¡Deulos aufals!
¡Deulos aufals, ho demana 'l seu ventre!
¡Deulos aufals!

No 'ls escolteu, catalans,
á aquesta gent trapacera;
com que han segat en molts camps,
sota 'ls peus ens segan l' herba.

¡Deulos aufals!, etc.

No l' estiman, no, l' avens,
ni ab l' autonomia hi creuhen;
que 'ns volen torná á posar
el dogal dels passats segles.

¡Deulos aufals!, etc.

Del camí de llibertat
volen mostra 'ns las dresseras,
pro ab las monjas per davant
y ab els frares per darrera.

¡Deulos aufals!, etc.

Per xo 'ls hi causa faticha
sols de veure nostra ensenyas;

LA PODA DELS ARBRES

—¿Cóm vol que 'ls hi talli?

EL REGALO DE LA TABACALERA

—¡Vaya una gracia obsequiar á n' en Quirno Costa enviantli tabaco del millor! Un fumador d' escanya-pits li haurfan d' enviar... Llaboras sabría el pa que s' hi dona.

puig tothom sab que, per ells,
la República es la peste.

¡Deulos aufals!, etc.

Del Progrés fermes lluytadors,
obriu ben bé la parpella;
que si 'ns troban adormits,
veurán de fer de las sevas.

¡Deulos aufals!
¡Deulos aufals, ho demana 'l seu ventre!
¡Deulos aufals!

FREDERICH GIRONELLA

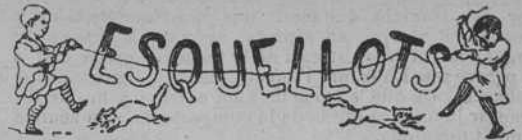
III

El «món» de las donas

La vanitat, la moda, el *chic* y el luxo de las femellas son la tentació. De criatura la dona ja comensa á rabejarse en el pecat del «món.» Desde que diu ab ademans la décima ja s' ompla tot seguit de pretensions; no més pensa en fer goig y en fer visitas, de lo qual els papays n' están cofoys. Li donan á tot pasto tots els gustos y la deixan anar per' tot hont vol; y avuy se fastigueja ab en Zacconi, demá fa *cap-bussons* sentint l' Utor. Sobre tot si la nena es modernista, deixéula aná á fer goma pels salóns de casa las Llorachs, qu' allí 's colzeja del intelectualisme ab lo millor: allá 's parla de 'n Coll y Rataflutis, de la moda, del art, de 'n Rusiñol, de 'n Sófocles, de 'n Prim, de 'n Zarathustra, de la bella Belén, en fi... de tot; ella sab lo que 's diu y lo que passa, ella sab lo que 's porta y lo que nó, els pollos que actualment buscan xicota y el que 's troba en més bonas condicions. Per supuesto, que avuy día no hi creuhen en aixó tan ridícul del amor; per xó, primer ni 'l rey els es bon mosso, viuhén carbassejant sempre á tothom... y més tart, ja es sabut, han d' aná á raure ab un barber ó ab un Monsieur Girón. La existencia d' aquest món de las donas no fóra res, si no es el *si no fos...* ¡Si no hi hagués en aquest món de *feminas* tantas donas d' aixó que 'n diuhen món!

Si la dona, es pel cas, regionalista ó *compaña* d' un fíclit *perdigot*, el seu *Món* s' ha acabat. Desde 'l diumenje els *perdigots* no son ja d' aquest món.

FRA NOI

Las eleccions del diumenje van ser una bona lliadó pels *perdigots*, que feya temps se tenian per amos de Barcelona.

Está vist qu' en aquest mon no guanyan pas els que fan més bolados.

Els bolados se disolen en l' aygua de la realitat. Y aquesta vegada 'ls republicans no li van playner. ¡Aygua fresca y regalada y pel broch gros!

La veritat avants que tot. La veritat y la justicia.

En las eleccions del diumenje, á més dels republicans favorecuts ab la inmensa majoria dels vots dels electors, alcansá una gran victoria 'l Sr. Monegal. Una gran victoria en el concepte públich, per la irreprouxable imparcialitat de que doná probas, demostrant que sobre alló que ve dihent de qu' ell no es polítich, s' hi pot pujar de peus.

Barcelona, admiradora de la lealtat del seu procedir, li diu avuy:

—D. Joseph estigui tranquil y no pensi pas en anarse'n á casa seva: el nombrament de arcalde que va adjudicarli 'l govern, jo li confirmo.

En la seva edició de la nit del diumenje, *La Veu de Catalunya* encare proclamava 'l seu triomf.

¡Lo que te parlar en *catalanech floralesch*! Se pronuncia la paraula triomf, y com que acaba en *efe* un se queda com han quedat els *perdigots*: bufant.

La nota típica de las eleccions del diumenje sigué la incomparencia de un gran número de presidents de mesa. Molts dels que faltaren al seu deber eran ministerials, y fins á cert punt s' explica que no sentisin grans desitjos de anar á presidir la seva derrota.

Ja ho diu el *ditxo*:—Lo que no 's cou per tú, deiahó cremar.

..

Pero també n' hi faltaren dels altres, dels *perdigots*.

La Renaixensa ha fet públich lo que ocorregué en el Colegi electoral de Sant Francisco «en vista de que 'l president de la mesa, el *regidor* en Joseph Pella y Forgas, no s' havia presentat al local, ni havia enviat cap excusa pera lligitimar sa ausencia.»

Cuidado que 'l Sr. Pella no havia de fer gayre camí, dat que te 'l seu domicili davant mateix de Sant Francisco.

Es de creure que *La Perdium* posará en lo lloch degut el civisme de aquest company de causa, que havent entrat á la Casa Gran ab ínfulas de *conceller en cap*, ha anat quedantse *conceller en qua*.

Llegeixo en un periódich local:

«Hemos notado que bastantes sacerdotes iban á emitir su voto.»

Y com es natural votavan tots la candidatura *católica regionalista*.

A lo menos els *perdigots* tenen un consol: el de haver mort ab tots els ausilis espirituals, y haver portat molts capellans al enterro.

Per gracios un article de 'n Verdagner y Callis titulat: *La nostra gloria*. Jutjin, sino, per la mostra: «En las eleccions de avuy lluytan tres candidatu-

LA CONFESSIÓ DE 'N PANTORRILLAS

—No t' escarrassis: son tants y tan grossos els pecats que has fet, que m' es impossible donarte l' absolució.

DIA DE BOYRA

—Sembla un tipo de primera.
Si la pogués atrapar.

¡Calla! ¿Hont redimontri 's fica?

¡Macatxo!... ¡Es un capellá!

ras, tres propostes de noms. ¿Ab quinas banderas? Totas las banderas preconisan avuy solucions catalanistas, y en els plechs de totas lluheix, en lloch de preferencia, la divisa: *Autonomia de Catalunya*.

»Tota la propaganda electoral s' ha fet en nom del Catalanisme: tots els vots que avuy s' haurán entregat á las urnas, tots absolutament haurán votat per l' autonomia, per la llibertat de Catalunya. Y donchs, sia com sia, vaji com vaji, el Catalanisme haurá guanyat, porque la candidatura que triomfi, haurá triomfat ab nostras doctrinas y per ellas.»

Aquí ve á tom el quènto del soldat que cridava:

—Capità: tinch un presoner... tinch un presoner.

—Pórta'l, pórtal'l... —li deya el capitá.

—Oh, no puch—responia 'l soldat—te més forsa que jo y se m' endú!

Aixís també l' autonomia dels perdigots.

Els republicans l' han feta presonera, y com que tenen més forsa se l' han endutal!

Per ser diputats provincials, tres companys de causa, 'ls Srs. Mans, Trabal y Codina y Sert, van deixarse incloure en la candidatura ministerial, y ara s' han quedat sense ser diputats, ni companys de causa. Negoci rodó.

Res els hi ha valgut. Al Sr. Trabal ni el ser un católich tan clavetejat, que bé podia esperar un miracle del cel.

Al Sr. Codina y Sert, ni el ser *sert* y *dupió*s en una pessa.

Ni al Sr. Mans... Pero 'l Sr. Mans mereix capítul apart.

El Sr. Mans es qui més va bellugarse y més esforços va realisar pera sortirse ab la seva.

Desde fer combinar el seu nom ab totas las candidaturas, per veure si pescava algún elector que badés, fins á organizar rodas y posarse de acort ab algún president de mesa, que 's prestés á efectuar els acostumats exercicis de prestidigitació, no hi va plányer res.

Y ab tot s' ha quedat sota la taula.

Ara ja ho sab el Sr. Mans; quan el poble 's posa serio no hi valen jochs de mans.

En tots els meetings en que parlava l' exfederal Sr. Lluhi y Rissech, redactor de *La Perdiu*, ho feya com si ja tingués l' acta de diputat provincial á la butxaca.—Desde la Diputació provincial farém aixó. Els diputats provincials regionalistas farém alló altre...

En el meeting del *Bon Retiro* va dividir als regionalistas en estatichs y dinámichs.—Jo soch *dinámich!*—va exclamar.

Pero han vingut las eleccions y s' ha quedat *estatich*.

¡Quín desengany y quín ridícul!

Ell, l' exfederal, menja capellans, després de deixarse incloure en una candidatura batejada ab la denominació de *católich regional s'a*, creure's segura l' elecció y quedarse ab un pam de nas... ¡Quína decepció y quína trompa!

L' epopeya semblava poch pera cantar las sevas infulas d' héroe, y ara s' haurá de contentar ab un senzill redolí. Dedicuemli que se 'l mereix:

Duya en el nom son destí.

¡S' ha *luhit* el tal *Lluhi!*

Varias vegadas ho havíam dit: aixó del regionalisme era com la rosa, 'l xarrampió, l' escarlatina... en fi, una marfuga, una verdadera passa. Per mica de predisposició que s' hi tingués s' agafava. Y que no hi valían preservatius.

Els que l' arpeggavan de plé á plé, fins arribavan á desvariejar. Home hi havia de bon sentit quan estava bé, que donava condol al sentirli dir tantas bestiesas.

Pero, desde diumenje, son en gran número els que s' han curat de repent. Desenganyarse: ab els que perden ningú vol anarhi, y ara molts dels qu' estavan perturbats y á tres quarts de quinze, recobrarán la rahó y 's trobarán bé.

Cal apuntarho en la terapèutica política.—Contra la marfuga perdigotaire res més indicat que unas

bonas fregas republicanas. Com més fortas siguin, millors efectes produhirán.

El decret sobre 'l notariat es una nova arma que 'l govern dona als enemichs de una centralisació cada día més empipadora. D' ella se 'n aprofitarán els que á pretext dels desacerts dels governs, laboran contra l' integritat de la patria.

Convertir en funcionaris del Estat als depositaris de la *fé pública*, sembla ser la tendència del decret. Y no considera 'l Sr. Dato que lo primer que 's necessita pera donar fé, es que 'l públich la tingui en qui haja de donarla.

La idea de sometre á reparto, entre altres documents, els protestos, causarà en una plassa comer-

cial de la importancia de Barcelona una gran perturbació.

Y la pretensió de que pera guanyar una notaria s' haja de anar á Madrit á fer oposicions, lo qual vol dir que se 'n emportarán las plassas no 'ls més idóneos, sino 'ls que tinguin més influencias, es una verdadera iniquitat y al mateix temps un' amenassa á las regions de dret foral. ¿Qué sabrán del nostre dret y fins del nostre idioma en el qual están redactats molts instruments antichs, la major part dels notaris que vinguin á ocupar plassas á Catalunya?

Aixís, donchs, en Dato s' ha fet digne de una nova xiulada... tan forta que s' ha de sentir desde Madrit.

Arriba un doctor á la casa de un client, y 'l porter li surt al pas dihentli:

—No 's cansi, Sr. Doctor; ha mort aquesta matí.

El metje, fregantse las mans de gust, exclama:

—Home, 'm ve molt bé; precisament avuy porto molta pressa.

DESPRÉS DE LA DERROTA ELECTORAL

—¡N' hi ha per tirar la burretina al foch!

—Ja ho veus, Benet: s' ha acabat alló de lluhir las pantorrillas...

Atacat de mal de ventre per 'llf terra 's revolcava cargolantse com las serps el noy del Eladi Sava.

Son padri li deya cosas, y al véureho son pare, adust, va dir:—No li doneu pena, deixeu-la gemegá á gust.

A un empleat castellá per Pasqua van aná á veure la dida que 'ls hi criava la seva segona nena y el didot, un tipo estúpido d' aquells que tan sols serveixen per badá y avergonyirse davant qui, en que sigui un enza, si va vestit de senyor y gasta per tot ulleras. A la taula no gosava menjar, no mes fer müecas fins que 'l *senyor* li va dir veyent que 's quedava enrera

—Si estos trastos pudiesen enrahonar, ¡qué 'n subríamos ahora de cosas!

sofocat y avergonyit:
—Coma, coma *sin vergüenza!*

J. COSTA POMÉS

EL BORNÍ Y LA MANCA

DUO POPULAR

ROMANSO QUE NO CANTAN TOTS ELS CEGOS
DE BARCELONA

(Música de EL TONI Y LA PAULA)

—Ay, borní, si ho sabías
jo que 's diu pels mercats;
diu que ara volen fer
huelga 'ls enamorats.

—Ay, manca de ma vida,
no t'han enganyat, no;
á mí també m'han dit
que será aviat aixó.

¡Ah...!

Tra la la—la ra la, la la...
que poca broma farém
si no 'ns veyém

Tra la la—la ra la la la
aquest cas compromés
tan de bó que may vingués.

—Ay, borní, si tú 'm deixas
ben fresca jo estaré
si tú fas *huelga* ab mí
de pena 'm moriré.

—Ay, Paula, no t'apuris,
desde ara 't dich formal!
que jo no 't deixaré
no 't deixaré .. cap ral.]

¡Ah...!

Tra la la—la ra la la la...

—Ay, borní, si un altre home
ab mí vol festejar
jo no sabré pas que
li hauré de contestar.
—Ay, manca² si arribava
un día tal extrém,
si algú 't parla de naps
tú li respóns col... crem.

¡Ah...!

Tra la la—la ra la la la...

—Ay, borní, aquellas coses
tan dolças que 'm sabs dí
no las podré escoltar
si te 'n vas lluny de mí.
—Ay, manca, t'asseguro
que jo ja t'escriré...
quan sábiga llegir
y escriure un xiquet bé.

¡Ah...!

Tra la la—la ra la la la...

—Ay, borní, si aixó arriba
fes que s'acabi aviat
perque 'm sembla que jo
moriría aviat.

—Ay, manca, no t'espantis
que si del mon te 'n vas,
al altre barri jo...
ab tú no hi vindré pas.

¡Ah...!

Tra la la—la ra la la la...
L'últim día que 'ns veurém
ay, que riurém:

Tra la la—la ra la la la
ens hem d'aprofitar
ab un tip de festejar.

J. STARAMSA

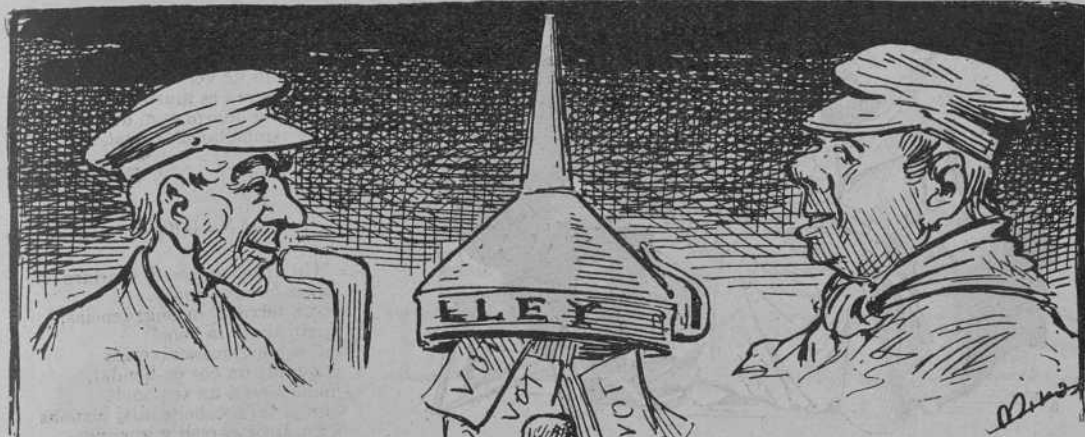
EL REY DE LA TEMPORADA

Sa Magestat el Bacallá.

BON SÍNTOMA

EYNAS QUE L' ÚLTIM DIUMENGE JA NO VAN SERVIR

QUÈNTOS

El pare de un noy qu' estudia 'l piano, s' entera pel professor, que 'l seu deixeble quan dona un exercici acostuma á adelantarse de alguns compassos.

Y tot ufanós, ho conta als seus amichs dibentlos'hi:

—Mireu si 'n té 'l meu fill de disposició per la música, qu' en el poch temps que porta d' estudiar el piano, ja deixa endarrera al seu mestre.

Un pare y un fill están disputant sempre, per qüestió d' elegir professió.

El noy té certas aspiracions: sent l' art y vol ser pintor á tota costa.

El pare afirma que la majoria dels pintors se moren de gana y voldria que prengués un ofici manual, per exemple 'l de fuster.

Un día, després de una disputa molt acalorada, 'l pare diu:

—Vaja, acabem'ho: ni la teva ni la meva; ni pintor, ni fuster ¿t' está bé ser constructor de marchs y enquadrador?

Un advocat á la seva senyora:

—Mira, noya, caldrá que avuy tanquis els armaris, las calaixeras, y 'ls cuberts de taula sobre tot. No deixis res de valor al alcans de la má.

—¿Y aixó? Per qué?

—T' ho vaig á dir: ¿Sabs aquell lladre á qui 'l jurat va absoldre á conseqüencia del meu informe? Donchs avuy ha de venir á donarme las gracias. Ab aixó molt *ojal*.

Un senyor se fixa en un pobre, posat d' esquena contra la paret de una iglesia, y ab una placa penjada al coll que diu: «*Sordo-mudo.*»

El senyor, dirigintse á una seva filla que l' acompanya, diu en alta veu:

—Ja n' hi faria de caritat á n' aquest pobre, sempre que pogués assegurar-me de que es realment sort y mut.

El pobre que l' ha sentit, mitj empiapat exclama:

—Home, no sigui tan desconfiat. ¿Que no veu lo que diu la placa?

Entre marits:

—¿Cóm está la teva dona?

—No ho sé, noy: ens hem separat.

—¡Separat! Y aixó? Per qué?

—Qüestions íntimas..

—Pero no deya tothom qu' era un modelo?

—Sí, en efecte, massa modelo... Figura't que la vaig sorprendre despullada á casa de un pintor.

Un modernista melenut está una mica atrassat ab el seu sastre.

—Lo qu' es aquest mes, no puch donarli ni un céntim.

—Pero, home—replica l' industrial—recordi que 'l mes passat ja va dir-me lo mateix.

—Es molt cert, y ja ha vist vosté mateix com he tingut paraula!

GOTAS D' AYGUA

Quan las il·lusions d' un día el cap m' omplan de ressabis, tant gran es ma bojeria qu' un any de vida daría per cada bés dels teus llabis.

Si jo 'm morís algún día guarda't de culpá á ningú; que, tant cert com ets ma aymia, la culpa no la tindria ningú del mon sino tú.

Pera calmar els agravis de las mevas il·lusions necessito dels teus llabis lo menos, deu mil petóns.

RAMPÉLLS

CONSEQUÈNCIES DEL PATATUM

—Senyor Cambó, tingui en compte lo que li dich: ab un'altra batalla com aquesta... al Cementiri Nou.

ino éssent com voldria rich
no pensi en sé 'l meu promés!

RAMONETA ORGULLOSA

II

La primera es mineral,
temps de verb es la segona,
la tercera es musical,
la tres-quarta nom de dona
y també ho es la total.

F. JOANET

ANAGRAMA

Un drama acabo d' escriure
quina tot interessant
es un teixit d' incongruencias,
mirin si no: la Total
qu' es una mossa aixerida
y sembla un cor de bondat,
mana total á un seu oncle
que ja té 'ls cabells mitj blancs
á un xicot garrell y guenyo
que per no saber firmar
ha accedit ella á firmarli
cert missatge extravagant.

J. COSTA POMÉS

XARADAS

I

(A UN MAGINET IMPORTÚ)

Escolti, senyor Magí:
¿que no té ré ab que jugar
que á mí m' ha de molestar
y á tot lloch m' ha de seguir?
Ja no sé cóm l' hi haig de dí,
(y aixó que 'm costa total)
que n' estich plena fins dalt,
que ja acabo la paciència...
itanta y tanta impertinència
créguim que 'm fa molt de mal!

Molt quart-dos hi-dos-tercera
que així que al carrer me veu
quart segueixi á tot arreu;
y 'm dos perdre la cassera.
Donchs si algú quart ve al darrera
per ma hermosura arrastrat,
veyentlo á vosté obecat,
que no 'm deixa ni un instant,
quart planta tot boy pensant
que vosté es mon estimat.

Acabi d' una vegada
de tersa-quart cap papé
dihentme que al cor hi té
una horrible foguerada
que si jo l' hi he inspirada
créguim que no 'n faig cap cas;
puig veyam, fet nostre enllás
¿qué es lo que 'm podria tersa?
¿Molts petóns y gran conversa...?
¡Aixó no 'm satisfá pas!

Ja ho sab, donchs, no hi pensi més
y atenguis á lo que dich:

TRENCA-CLOSCAS

SALVI SIGLE SELLES

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas
el títol d' un drama catalá y l' apellido de l' autor.

R. AREGALL X.

TRIÁNGUL

- ... —Nom d' home.
- ... —Part del auccell.
- ... —Part del cos humá.
- ... —Verb.
- ... —Consonant.

UN ASPIRANT Á FRÈGOLI

CONVERSA

- Escolta, Pepeta, ¿hont vas?
- A la tenda d' en Fermí.
- ¿Qué vas á comprarhi arrós?
- No, entre tú y jo ho havém dit.

J. FERRÉ GAIRALT

GEROGLÍFICH

LI
O | LLE
T D I I O T

A. BREA PLA

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleuz y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Demá dissapte, día 14,
NÚMERO EXTRAORDINARI
 DE
LA CAMPANA DE GRACIA
8 planas de text é ilustració
dedicadas la major part á las darreras
ELECCIONS

Preu del número: 10 céntims

OBRA DE ACTUALIDAD

EL CATALANISMO

Edición en lengua castellana, por

DON VALENTÍN ALMIRALL

Un tomo en 8.º, Ptas. 4

RAFAEL ALTAMIRA

REPOSO

Un tomo Ptas. 3

E. IBSEN

**LOS PUNTALES
 DE LA SOCIEDAD**

Ptas. 1

E. ZOLA

VERDAD

2 tomos, Ptas. 4

Últims singlots, ab ninots, de **SERAFÍ PITARRA**

GRÁ Y PALLA

PAPER PER MATAR RATOS

Preu: 2 ra's

LO BOIG

DE LAS CAMPANILLAS

Preu: 2 rals

CLAUDINA EN LA ESCUELA

POR **WILLY**

Un tomo, Ptas. 3'50

Resumen Bibliográfico | **HUÉRFANA!**

N.º 2 — FEBRERO 1903

SE REPARTE GRATIS

Tomo 84 de la

COLECCIÓN DIAMANTE

Ptas. 0'50

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuu ó hé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebra á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

EL DINAR DELS INTERVENTORS

Quan la gent de bé ho tingué tot preparat pel dia de la gran batalla, candidaturas, llistas, emissaris, bicicletes, automòvils, àrnica, desfilas y tafetà anglés, els directors del tinglado van recordar-se d' una cosa.

—¿Y las municions de boca, d' ahont las treurém?

—¿Quinas municions de boca?

—El dinar que 'ls nostres interventors han de devorar quan la hora de las bessas sigui arribada.—

L' assumpto era important y no podia ser resolt de qualsevol manera. Un respectable reverendo que forma part del comité suprém ho deya ab moltíssima rahó:

—Cert que 'ls interventors han de menjar, pero convé no perdre de vista qu' estém en plena quaresma, y hem d' anar molt tocats y posats en l' elecció del menú.

—El menú es lo de menos—replicá un altre:—el gran qué es trobar un fondista intel·ligent y á l' altura de las circunstancias, que 's fassi càrrech dels nostres desitjos y 's cuydi de tot.—

S' entaulá discussió sobre aquest extrém. ¿A quin fondista 's podia recorre? En Justin es massa car, el Gallo económico massa lluny, á can Cap-de-Creus tenen fama de demòcratas...

—¿Y si acudíssim als Quatre Gats?—

Aixó dels gats, desde 'l susto d' aquell del Nou Retiro, no 'ls hi fa gayre gracia á la gent de bé; pero com en Pere Romeu es persona grata y 'l seu hostal té un sabor catalá que Deu n' hi dóret, se resolgué confiar als Quatre Gats el servey d' alimentar als quatre idem que 'ls regionalistas tenian destacats l' altre diumenge en els colegis electorals.

No defraudá 'l popular hostaler del carrer de Montesión la confiansa qu' en ell havian depositat els conspicuos del regionalisme. Li encarregaren un dinar, encare que de magre, bo, y en Pere 'ls serví un dinar tan bo com li havian demanat y més magre de lo que podían imaginarse.

Puntualitat no va havern'hi gayre, porque no es tan fácil com sembla cumplir ab unas quantas dotzenas de seccions escampadas aquí y allá, desde la Barceloneta al Ninot; pero se sab de cert que una ó dugas horas més tart de lo convingut tots els interventors regionalistas s' escuravan las dents y 's desfeyan en alabansas del arrós, del ví, del pa, de las olivas, de las pansas, de tot lo que constituí 'l delicat dinar preparat per en Pere Romeu.

Al vespre molts d' ells encare 'n parlavan.

—Al menos—deyan,—si la votació ha anat malament, la teca ha sigut de primera.

Y en Teixidó, qu' en el fondo es un xicot bastant erudit, anyadía ab la seva proverbial bona sombra:

—Podém dir com aquell rey moro que acabava de rebre una pallissa tremenda: «Tot ho hem perdut, menos l' ápat.»

MATIAS BONAFÉ.